

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC

BROJ 5 – GODINA 2017.

Iva Oršulić, 5.b

„Čovječe pazi da ne ideš malen ispod zvijezda“

Ovaj citat iz pjesme A.B. Šimića čula sam puno prije same obrade pjesme u školi, sa svojih sedam godina. Značenje tog citata nisam tada razumjela, no na kraju priče uspjela sam izvući jedan potpuno trivijalan zaključak, a glasio je: „Nemoj biti malen čovjek!“ Zaključak se nije promijenio do dana današnjega, a od dana kada sam pobjedonosno iznijela svoje tumačenje citata, ono mi je postalo misao vodilja. Biti veliki čovjek kojeg vesele male stvari. Čovjek kojemu njegovi ideali život znače, kojeg ne može izbaciti iz takta monotona okolina u kojoj živi.

Ono što svi mi danas nekako zaboravljamo jest činjenica da se nalazimo na traci koja štanca malene ljude. Tužne, namrgođene, ljute... Veliki ljudi nisu oni u sjajnim odijelima koji sjede u skupim restoranima i piju najskuplja vina. Za mene je gospođa u pekari, koja mi se nasmiješi svako jutro, iako je mori sto briga, veliki čovjek. Veliki ljudi ne postajemo onda kada imamo puno nula na računu, veliki ljudi postajemo onda kada odlučimo biti dobri ljudi. Ono što mene rastužuje jest činjenica da je takvih, velikih ljudi, sve manje. Ostat će nam samo prividna masa kojoj su prave vrijednosti samo prazne riječi.

Što ćemo mi, generacija tehnologije kojoj društvo leži na materijalizmu, ostaviti ovom svijetu? Kako ćemo mi to zadužiti čovječanstvo? Kakvim vrijednostima ćemo ih naučiti? Jesu li ekrani naših pametnih telefona i lake note koje trešte iz narodnjačkih klubova naš krajnji dom? Ispričat ću vam priču o jednom malenom čovjeku. Za potrebe priče nazvat ćemo ga Matko. Matko je radio u papirnici na kraju ulice. Bio je izrazito neljubazan ili se takvim želio doimati. Za svoj neuspjeh krivio je apsolutno sve. Vladu, mentalitet, društvo, ama baš sve... Sigurno bi on tamo negdje u Njemačkoj zarađivao milijune. Matko je bio malen čovjek. Svakoj mušteriji pokvario bi dan svojim ponašanjem, onda bi i oni postali namrgođeni u svom tom sivilu svakodnevice. Krug malenih ljudi zahvaćao je sve više stanovnika. Epidemija je preuzela čitav grad. U blatu prosjeka nitko se nije imao snage izdignuti. Matko i njegovi sugrađani davno su umrli. Grad je ostao sam i opustošen, nitko ni za koga nije imao razumijevanja, smijeh više nije dopirao iz lokalnih kafića. Taj dan obilježen je kao dan kada su pali veliki ljudi. Dan kada su pali ideali za koje se živi, ali i bez pogovora umire. Dan kada je usnula dobrotu, a horda malenih ljudi pobjedonosno je slavila. Matko i njegovi prijatelji zapravo nikad nisu dopustili da ih prođe blaga svjetlost zvijezda. Priča se da nikada nisu dospjeli znate tamo gore, gdje i dalje svoje ideale, u nekom drugom obliku, žive veliki ljudi. Oni ljudi koji su se otrgnuli od sivila svakodnevice.

Ono što želim reći svim generacijama koji će jednom biti na kušnji jest da ne postanu maleni ljudi. I nemojte dopustiti da vas prizemlje komentari malenih ljudi. Njihovi komentari su njihova ograničenja, a ne vaša. Čak i onda kada vam se čini da su prave vrijednosti zaboravljene, a ideali odavno otišli na počinak, ne dajte se! To mi je jednom rekla jedna sedmogodišnjakinja kada je po prvi put čula ovaj citat i mislim da je bila u pravu.

Karla Leontić, 8.b

Ljudi pod maskama

Ljudi nisu onakvi kakvi se predstavljaju. Glume da su drugačiji kako bi drugima stvorili bolju sliku o sebi. Priznajem, i ja sam takva. Na nastavi sam mirna, na treningu ludujem, a u kući sam prava lijenčina. Iako ustvari nisam baš andeo, trudim se biti što bolja osoba. Ne kažem da ću u tome uspjeti, ali ipak ću pokušati.

Lara Jakovina, 4.c

Maškare

Maškare ja volim jako,
izabрати kostim
nije baš lako.

Ipak znam
bit ću vila
i imat ću lijepa šarena krila.

Toma Petrić, 2.b

Dora Lipar, 5.c

Lana Vickov, 4.b

Maškare

Maškare se bliže,
a proljeće nam stiže.
Mi smo sve šarene
iako smo malene.
Nikome nismo jasne,
al' smo sve krasne.

Idemo se šetati,
glumcima pljeskati,
krnju paliti,
veseliti se, šaliti.
Maškare ja volim sve,
velike i malene.

Lea Ostoić, 3.b

Ivan Družijanić, 1.b

Gordan Savičević, 1.b

Hana Lujić, 5.a

Lena Colnago, 4.b

Iva Oreč, 4.b

Maškare

Baka mi je pričala o maškarama na Lastovu. Dan prije karnevala djeca i odrasli oblače šarene kostime. Uz ples i pjesmu obilaze kuće, a domaćini ih daruju. Naranče, jaja, kolači, kroštule i fritule svakome izmame osmijeh na lice. Obilaženje kuća traje do noći. Tada maškare odlaze u salu gdje s ostalim maškarama kuhaju jaja koja se skupili toga dana. Ples i pjesma traju duboko u noć. Uz maškaranje i karneval lakše je izdržati hladne zimske dane. Moja baka Marija puno mi je pričala o maškarama pa ja jedva čekam kad ću i ja biti dio te vesele družine.

Gabriel Šišeta, 2.a

Maska

U veljači godine ove maskenbal nas na ples zove. Taj dan mogu biti što želim, beskrajno se tome veselim. U utorak ću plesačica biti pa ću se tako i odjenuti. Perika će biti na glavi mojoj, a radujem se i haljini modroj. Modre tajnice i čizme smeđe boje bit će dopuna maske moje. Noge će ići lijevo-desno, bit će veselo i plesno. Baš volim taj dan veseli maskenbal.

Lea Mijačević, 3.a

Bruno Juras, 6.b

Lucija Šoljak, 6.a

Majčin dan

Uskoro je majčin dan,
majki spomendan.
Mami ću uručiti dar
za svaki što počinila sam kvar.
Njena prati me ljubav
kao štit kroz život sav.

Moja majka,
čudesna bajka,
Znam da voli me,
od srca štiti me!

Marina Vučica, 3.b

Leona Radan, 2.a

Ljubav

Kada ja nekoga volim,
onda ja krijim i brojim.

Brojim osmjehe, zagrljaје
i riječi lijepe,
na poljupce slatke
odmah me sjete.

Ali kada ona dode,
meni strah odmah prođe.
Dam joj poklon i dar,
a ona meni poljubaca par.

Lorenzo Grisogono, 3.b

Valentinovo

Valentinovo je dan srca sretnih svih,
Valentinovo je dan zaljubljenih.
Valentinovo je dan kad srce dam,
to najljepši je san za svaki sretan dan.

A meni je tek osam i znam
da još sam mala,
ali nije mi jasno
je li igra ili šala.

Ipak ću samo da prati me u školu,
povede me na colu.
Valentinovo, Valentinovo...

Petra Lelas, 3.b

Marta Babić, 6.a

Nola Srdanović, 6.a

Najljepši dar je ljubav

Ljudima je najljepši dar ljubav. To im je znak velikog prijateljstva. Kada s nekim želiš biti prijatelj, trebate oboje biti iskreni jedno drugome. Pogotovo se ne svađati. Svađa je nešto najgore na cijelome svijetu. Tada ljubav pukne. No, ostane još malo ljubavi. Tako se pomire. Opet budu prijatelji i obećaju si međusobno da se više neće svađati. Ja svoju ljubav darujem: dobrotom, dobrim djelima, zabavom i veseljem. Tako ljudi oko mene budu sretni. To bi trebao svatko raditi jer će ljudi oko njega biti sretni.

Nika Paponja, 3.a

Moja simpatija

Uvijek se osjećam spremno, a onda dodem ispred njega i smrznem se. Prije toga razmišljam što ću reći i onda sve zaboravim. Pogubim se u tim smeđim očima! Osjećam se kao da ću se otopiti ispred njega poput čokolade. U sebi mislim: „Hajde, što je sad? Reci nešto!“ A onda kažem neku glupost i najradije bih pobjegla na drugi kraj svijeta. Stojim ispred njega i mijenjam boje kao semafor, a onda me spasi školsko zvono. I uvijek je tako! Ne mogu i ne mogu! Gore je od treme pred nastup! Ali uspijet ću! Ignorirat ću te oči i pustiti njega da se pogubi u mojima. Mudar plan, zar ne?

Lara Mijić, 4.c

Lorena Stanić, 1.c

Moja najbolja prijateljica

Lara je moja najbolja prijateljica. Kad sam je prvi put vidjela znala sam da ćemo biti najbolje prijateljice i to se ostvarilo. Ona mi znači puno, pomaže mi u svemu i igramo se zajedno. Imati prijateljicu je kao da imaš sestru.

Indi Varoli, 2.a

Lara Mijić, 4.c

Nora Bonačić, 6.a

Bruno Tomić, 3.b

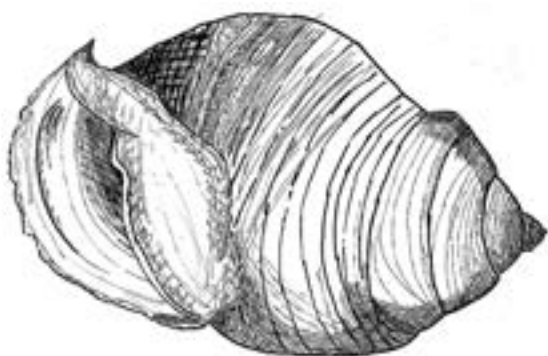
More

Sjedim na žalu pored mora i promatram. Promatram to veliko plavetnilo, duboko modro more.

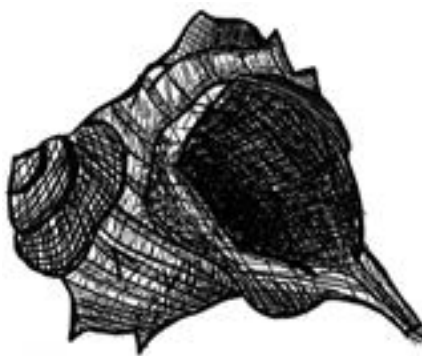
Sjedim i pitam se koje li tajne skriva. Kad bi mi barem htjelo reći. Ali ono samo šumi i šumi, kao da priča nekim svojim jezikom. Njegovi valovi kao da se igraju, a onda putuju u beskraj. Bijeli galebovi svojim krikom kao da dozivaju ribe što povremeno iskaču iz mora, a onda se opet izgube u dubini. Ponekad ugledam delfina koji želi zaplesati po površini tog uzburkanog mora kao da je samo njegovo. Onda dotaknem tu slanu vodu i osjetim kako mi tijelom prolazi sreća. Poželim ući i biti dio tog prostranstva. Kad na dnu mora ugledam morsku zvijezdu kako blista, žudim za njom u svojim rukama. Ipak, ne želim je dirati jer more je njen dom.

Dok tako sjedim i razmišljam, primijetim da je more promijenilo boju, postalo je tamnije. Vidim da je sunce već nisko iznad horizonta, polako dolazi noć.

Sara Lazaneo, 4.b

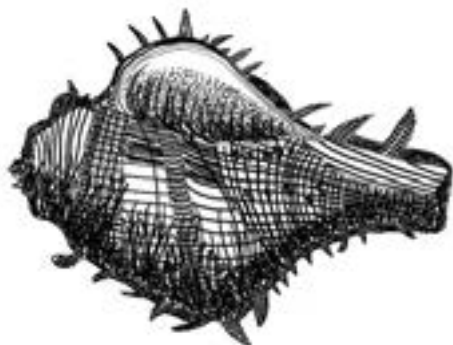
Tončica Krstulović, 8.b

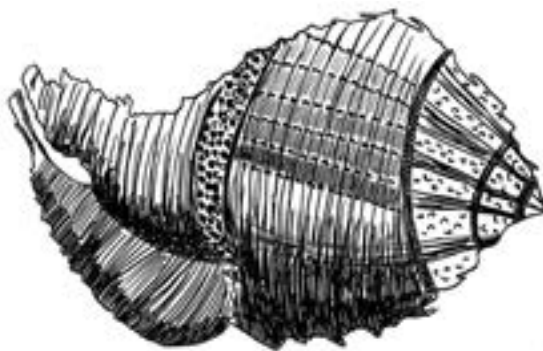
Karla Leontić, 8.b

Antonia Perić, 5.c

Marin Kljaković Gašpić, 8.c

Nika Valčić, 8.b

Ljetno more

More je u ljeto najljepše i najsajnije. Na vanjskim stijenama slijetaju bijeli galebovi poput snježnih pahulja u zimu. Dok se sunce u zoru kao proljetna voda diže. U moru plivaju ribe, igraju se dupini, sredozemna medvjedica skriva se negdje duboko, morska zvijezda se zaljubila pa se crveni, hobotnica broji svoje krakove i lignje vješto plivaju. Nijanse plave slijevaju se s bojama sunca, dok maestral lagano puše. Površina mora diže se, vrti i okreće kao da se igra s vjetrom. Plavičasta boja miješa se s tamnijom nijansom poput boja na paleti. Oko stijena mali pupoljci pretvaraju se u snažne i prelijepe makove. Nebo je kao da ga je div posuo bijelim oblacima poput pera. Ljudi se kupaju i gaze po zlatnom pijesku, dok se žene sunčaju da bi pocrnile. Ipak, svi se slažu da je Jadransko more najljepše, najsajnije, najčišće i ono najbajnije more koje smo ikada upoznali.

Lena Colnago, 4.b

More

Noćas mi more došlo u san
dok ne svane divni dan.
Pričalo mi more
svoje noćne more.
Kako ljudi bacaju smeće,
a s vremenom sve veće.
Ja ću pomoći moru
odmah sutra u zoru.

Gabi Španić, 4.a

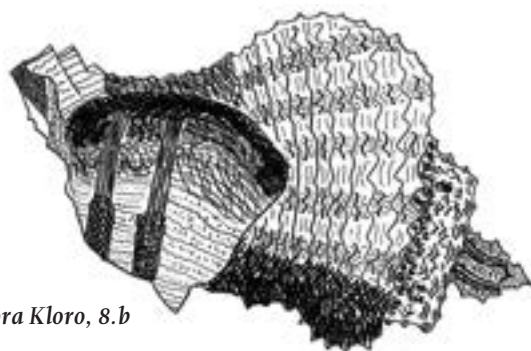
Bura

Kad zatvorim oči više ne znam gdje sam. Sve se smrači kao bistro i modro more. Svi oko mene su nestali. Jedino smo ostale bura i ja.

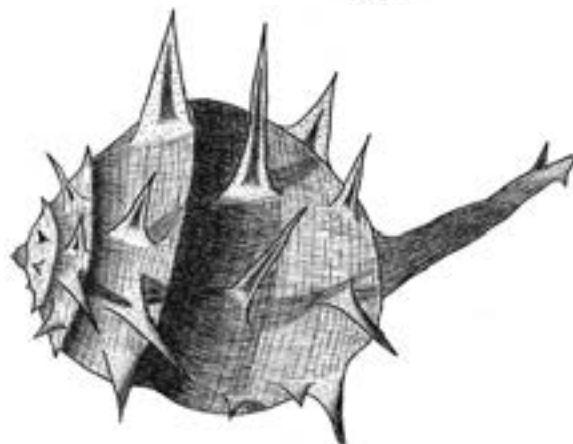
Bura je puhala polako kao majčini zagrljaji, ali odjednom se naljuti i počne puhati tako jako kao grmljavina. Tada je i mene odnijela. Letjela sam i letjela kao maleni vrapčić. Govorila sam buri da stane, ali ona je stavila crne naočale i počela još jače puhati. Zvijezde s neba pale su na buru i napravile joj vijenac. Doletjela sam do nje i zagrlila je, a ona, čim je osjetila ljubav, prestane puhati i spusti me na tlo. Tada joj dodam komadić svoje ljubavi i ona ode sretna.

Zatim svane dan, a ja shvatim da je to sve bio san.

Gaja Duilo, 4.b

Dora Kloro, 8.b

Paola Jelovac, 8.c

Marina Vučica, 3.b

Tea Barić, 8.a

Okoliš

Zašto je ovdje tako ružno?
 Zašto cvijeće da bude tužno?
 Neka u svijetu vlada sreća!
 Neka bude manje smeća!
 Da priroda bude čista!
 Da okoliš više blista!
 Znaj! Cijeli svijete!
 Da okoliš bude čist kao dijete!
 Za to je potrebno i malo truda,
 ali se može riješiti bez ikakvog čuda!
 Zato uzmite svoje vreće
 i bacite ih u smeće!
 Tada ćete prirodi uslugu učiniti
 i više nećete morati brinuti.

Nera Kuzmanić, 4.a

Anja Lašić, 2.a

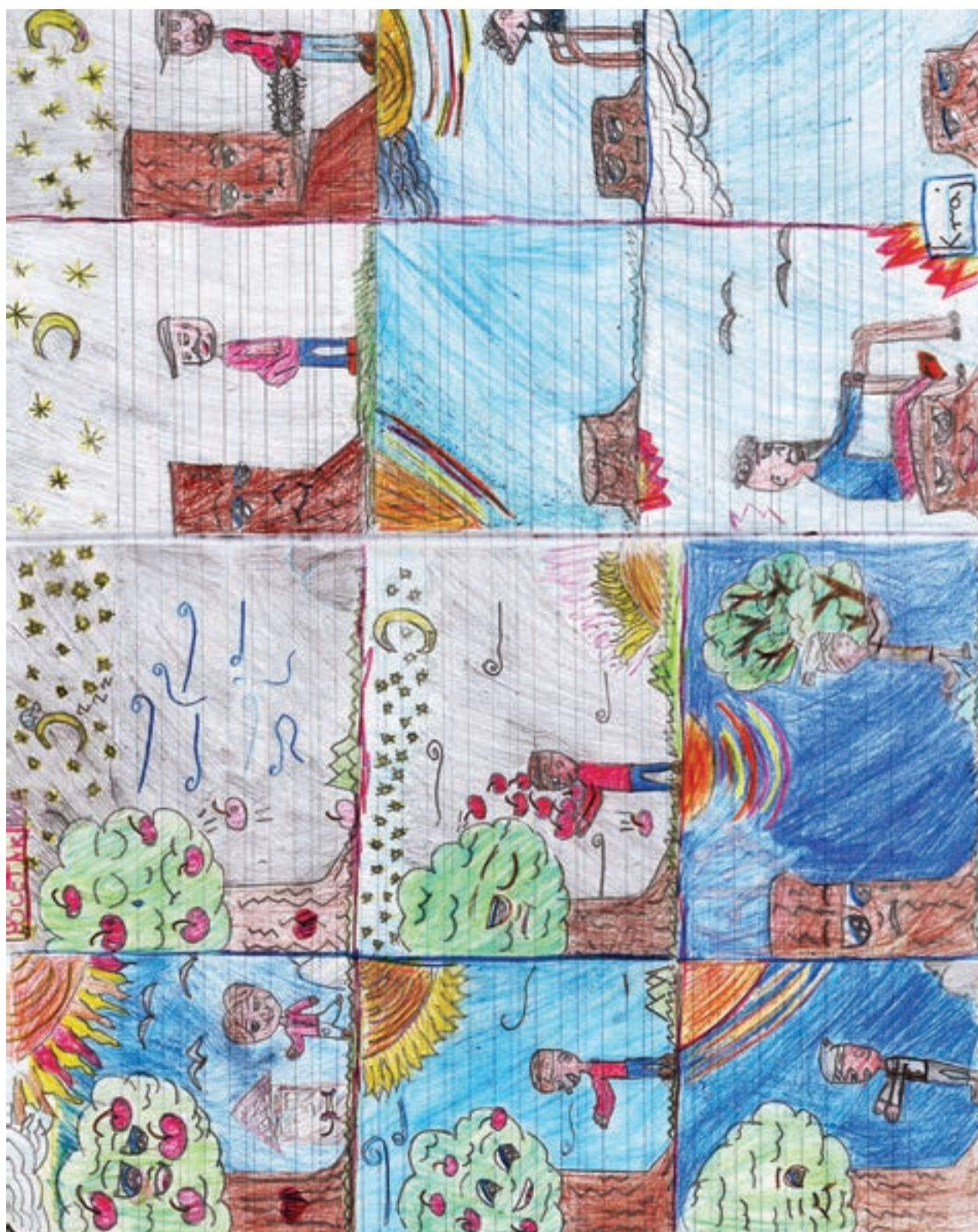
Krava koja pleše

Neke krave stalno muču,
 neke krave vole tuču.
 Ova moja plava krava
 samo je za ples znala.
 Nije ju zanimala ni livada ni trava,
 plesa i ritma bila joj je puna glava.
 Okret lijevo, okret desno,
 u papučicama joj nikad nije bilo tijesno.
 Roza joj je suknjica imala točke,
 nije marila za ruganje susjede kvočke.
 Ta vam se krava stalno smijala
 i u svom je ritmu brijala.
 Hip-hop, balet ili klasični ples,
 važno je da se pleše! Muuuuu yes!

Ema Trumbić, 3.a

Ante Vukičević, 5.c

Proljetnica

Zvončić je proljetni cvijet. U obliku je zvonca, ljubičaste je boje. Ima lijepe latice, miriše po proljeću i nalazi se na livadi, a i u šumama i drugim lijepim mjestima. Poznat je po najavljivanju proljeća. Zvončić je meni lijep.

Dora Sadojević, 2.c

Marijan Šimundić, 1.a

Proljetno putovanje

Moji prijatelji i ja idemo na proljeće u Sarajevo. Tamo ćemo se igrati i imat ćemo piknik na livadi. Gledat ćemo leptire i brati cvijeće za mame. Od cvijeća ćemo napraviti buket. Bit će to dobro putovanje.

Lana Milić, 1.c

Katarina Juras, 2.a

Volim baku i djeda

Moji baka i djed su brižni. Volim ih jer me uče da budem pristojna i da budem dobra. Ja njima poklonim ljubav i nacrtam nešto u zelenoj boji jer im je to najdraža boja. Volim nacrtati livadu ili cvijet. Volim ih jer mi daruju ljubav, dobrotu i pohvalu. Volim ići s bakom u šetnju i u Zagreb, a s djedom na ribarnicu. Kod djeda najviše volim brkove da me škakljaju. Baka ima savršene japanke za klapanje po podu. Volim bakine sjajne plave oči i djedove smeđe oči. S bakom i djedom mi je veselo, radujemo se i igramo svo troje. Voljet ću ih cijeli život.

Ema Trumbić, 3.a

Proljeće

Proljeće je. Moji prijatelji i ja idemo na izlet. Nadamo se da će biti sunčano. Igrat ćemo se na livadi i brojiti leptire. Najviše volim gledati lepore na cvijeću.

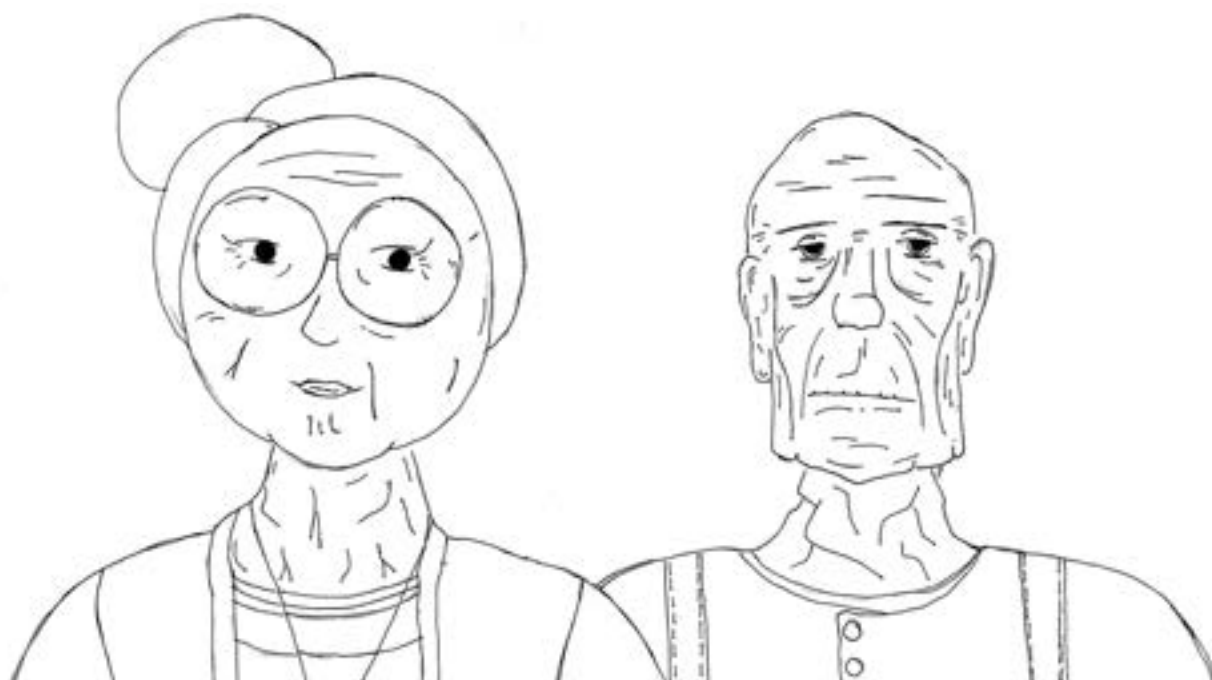
Nenad Velić, 1.c

Bartul Garmaz, 2.c

Roko Čular, 4.c

Roko Botteri, 7.c

Pas slikar

Jedan pas je slikar bio
i pribor za slikanje izgubio.
Tražio je i tražio pas jako,
nije mogao to pronaći lako.
Paletu je našao, ali kistove nije,
želio je da mu slika bude gotova što prije.
Pogledao je dolje i rep vidio,
zatim ga je kao kist iskoristio.
Eureka, kažem ja,
sada mu je slika perfektna.

Marieta Žaknić, 3.a

Putovanje s oblakom

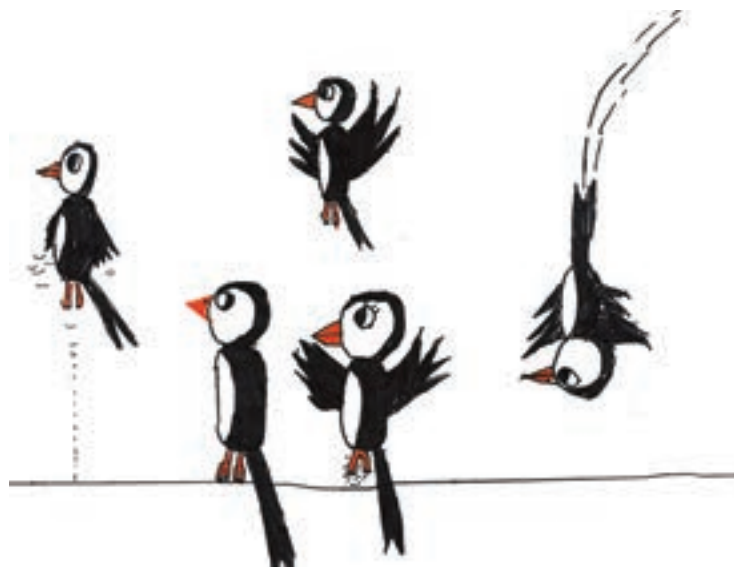
Maja Zekan, 2.c

Jednog jutra jedan oblak pokucao je na prozor moje sobe. Taj oblak me odveo u Zagreb, glavni grad moje domovine. Spustili smo se na Trg bana Jelačića i popili sok. Odveo me u Rijeku na najbolje čokoladne kolače. U Osijeku smo otišli probati najbolji slavonski kulen. Zadržali smo se u Dubrovniku kako bismo vidjeli povijesne zidine staroga grada. Moj oblak me vratio u krevet gdje sam, trljajući oči, još jedanput proživjela naše zajedničko putovanje.

Lucijana Lukšić, 3.c

Roko Buljubašić, 1.b

Frane Mach, 2.b

Franka Bohnert, 6.a

Jan Rudolf, 7.a

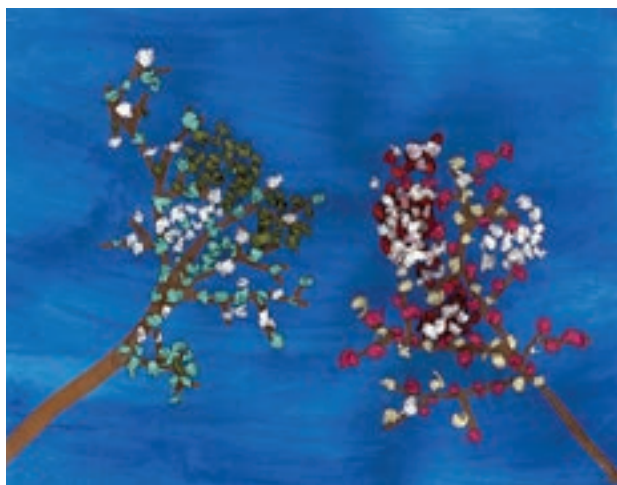

Marita Kedžo, 3.b

Zara Radosavljević, 4.a

Gaja Duilo, 4.b

Nikolina Pjevac, 2.a

Jesen

Jesen je ptica koja na jug leti,
jesen je oblak koji kišom prijeti.
Jesen je magla koja sve ovija,
jesen je vino koje sve opija.
Jesen je ulica kišom natopljena,
jesen je šuma zlatom obojena.
Jesen je žuto odjeven list,
jesen je kao slikarev kist.

Ivano Stanić, 3.c

Jesen

Jesen je došla s kišom,
ušuljala se polako i krišom.
Jesen je došla u bojama šarenim,
s danima kraćim i noćima hladnim.
Jesen će polako i proći,
a zima s pahuljama doći.

Roko Sučić, 3.c

*Duje Perković, 8.b**Lucija Budić Leto, 8.a*

Moj zavičaj

Moj zavičaj je ples sunca po moru.
 Moj zavičaj je pjesma cvrčka na boru.
 Moj zavičaj je zvono svetog Duje
 i klapska pjesma koja se svugdje čuje.
 Moj zavičaj su gušterice koje se sunčaju na suhozidu
 i galebovi koji prema ribarskim mrežama idu.
 Moj zavičaj je dom moj
 i ne bih ga mijenjala ni za šta u životu svom.

Zara Subotić, 3.c

Koliko je važan izgled?

U današnje vrijeme svi se zamaraju izgledom. Svi misle da, ako netko nije dovoljno lijep, nije dobar. Većina ljudi po izgledu prosuđuje ljude. Ako netko nije dovoljno lijep ili ne nosi odjeću s popularnim markama, nije „cool“.

Najviše diskriminacije zbog izgleda događa se u školama među djecom, pretežito tinejdžerima. Tinejdžeri izbjegavaju i ne žele se družiti s nekim tko je malo puniji ili ima prištiće. Naravno, svi bi željeli da se, kada izađu van s prijateljima i dok šetaju ulicom, svi okreću za njima. U našoj školi nema puno diskriminirane djece, ali se uvijek nađu. Uvijek ima onih donekle lijepih cura ili baš onih koje misle da su lijepe. Od kada postoje društvene mreže poput Instagrama, djeca više nisu djeca. Danas trećašice, petašice, šestašice nose hlače nategnute do vrata misleći da su tako lijepe. Djeca u dobi od deset do sedamnaest godina na čestim su dijetama te su stalno u teretani želeći ostvariti lijepu liniju. Ja mislim da su djeci u našoj dobi dijete suviše i da smo svi lijepi baš ovakvi kakvi jesmo. Čemu sva ružna mišljenja, zašto potrošiti djetinjstvo na odvajanje ljudi na lijepe i ružne? Možda je baš najbolji taj netko tko nije toliko lijep, tko nije savršen. Ja poznajem jako puno ljudi koji su debeli, koji jednostavno nisu savršeni, ali baš takvi kakvi jesu, najbolji su i nikad ih ne bih mijenjala.

Trebali bismo ljude gledati iznutra. Svatko u sebi ima bar malo dobrote i razumnosti.

Pokušajmo se postaviti u tuđu situaciju kad nisi toliko lijep ili si debeo i svi te zbog toga osuđuju. To je užasno. Ne sudi knjigu po koricama pa ni ljude po izgledu.

Lucija Grbelja, 7.b

Lena Kalašić, 2.c

Marijeta Matić, 2.c

Svi smo različiti, poštujmo različitosti!

Svi na Zemlji su različiti. Svi mi imamo svoje vrline i mane. Nitko na Zemlji nije savršen.

Kada se dijete rodi, ono ne može birati u kojoj će se zemlji roditi, koje će biti boje kože i tko će mu biti roditelji. Jednostavno se rodi i želi hodati, govoriti, učiti, rasti, igrati se. Svi želimo imati dobru obitelj i dobre prijatelje, lijepu odjeću, igračke ili dobar mobitel, ali moramo znati da nemaju svi dobre uvjete života, da su mnoga djeca gladna, zapuštena ili žive u strahu od rata. Oni nisu zato manje vrijedni, oni trebaju našu pažnju i pomoć. Često gledamo na TV-u takve vijesti pa se rastužimo i želimo pomoći. Uključimo se u neku humanitarnu akciju i činimo dobro djelo, ali ne vidimo u svojoj blizini nekoga tko nas treba. Recimo, imamo poznanike s treninga ili iz ulice koji ne uče dobro, koji nemaju dobre tenisice ili koji su prljavi ili zapušteni. Takve osobe ne treba osuđivati, nego pokušati razumjeti zašto su takvi i pomoći im ako možemo. Posebno se ne smijemo loše odnositi prema nekome tko je slabiji od nas. Svi ljudi imaju pravo na život i sreću, a djeca na toplinu doma i igru.

Svatko je na Zemlji poseban na svoj način. Trebamo se samo zapitati: „Tko smo mi da druge osuđujemo?“ Svijet bi tako bio puno ljepše i pravednije mjesto.

Krešimir Polić, 5.a

Venci Wang, 7.a

Gita Vručinić, 2.b

Barbara Župa, 4.b

Karla Leontić, 8.b

Vanda Rajić, 2.b

Lara Mijić, 4.c

Toni Mirilović, 1.c

Svijet u kakvom želim živjeti

Svijet u kakvom želim živjeti bio bi prepun znanosti. Nikada ne bi bilo rata niti kriminala.

Mislim da je zdravlje u životu najvažnije, a osim zdravlja i znanje. U mom svijetu uvijek bi svi naučili nešto novo i zanimljivo. U školama bi se trebalo učiti 4 strana jezika. Ako učenici žele, mogu naučiti i više što je poželjno. Bolje je znati što više jezika. U mom svijetu ne bi bilo rata ni svađa, bio bi prepun dobrih ljudi. Automobili bi bili zabranjeni. Postojali bi eko vozači. Letjeli bi, i prevozili bi osobe, najviše 10 osoba. Eko vozač bi mogao sam prevoziti putnike ili bi ga čovjek mogao voziti. Svaki čovjek bi se morao brinuti o okolišu, i u svom stanu trebao bi imati barem 1 cvijet. Cvjetovi bi se prodavali na ogromnoj livadi. Bilo bi obvezno da se čovjek barem 1 put u tjednu prošeće livadom. Također bilo bi obavezno reciklirati otpad. Tvornice bi trebale imati ugrađene pročišćivače.

Moj svijet bi bio eko svijet i volim ga. Stvarno bih htjela živjeti u takvom svijetu.

Darija Mustapić, 5.a

*Petra Dvornik, 2.b**Borna Vulić, 8.c**Nika Kegelj, 1.c*

Šime Barač, 4.b

Roko Botteri, 7.c

TV je star izum, nitko ga više ne gleda

Po mojem mišljenju televizija više nije megapopularna kao prije. Danas ti je važnije da imaš bolji mobitel ili bolje računalo nego predobru televiziju. Da vam malo bolje objasnim, nikoga više nije briga za televiziju. Dok smo bili manji i znatiželjniji, važno nam je bilo da se igramo vani sa prijateljima ili imati što veći i ljepši tepih s ušivenim gradom i cestama, a ne dobar mobitel kao sada (jedna od mnogih stvari koju odrasli ne razumiju danas). Svakome od nas uvod u virtualni svijet bio je taj neobičan (doduše, tada i dosta masivan) izum koji je na sebi prikazivao naše najdraže crtiće i za odrasle Dnevnik u podne. Prije je većina djece mislila da se u televiziji nalaze neki mali ljudi koji tu plešu, igraju se, govore i rade svakakve druge stvari. Danas su (prema mom mišljenju) ulogu tog čuda preuzeli laptopi, mobiteli i računala. Sve se danas može naći na internetu pa će i vijesti puno brže doći na internet, nego na Dnevnik. Filmove možemo gledati kad god želimo na internetskim stranicama (jer kome se da čekati) sa samo jednim klikom miša (to je razlog zbog kojeg kina propadaju „make cinemas great again“), a na televiziji samo na dan kada se prikazuje ili sutrašnjom reprizom, a uz sve to i brdo reklama (one glupe reklame o predobrim prašcima za odjeću koji čiste sve moguće mrlje na svijetu i ogromnim sniženjima na sve što imaju, a rok trajanja im je prošao prije Mojsija, ali ipak na tim reklamama televizijske postaje zarađuju pa ih ne smijemo kriviti). Uglavnom, da vas više ne dosađujem (nemojte sada reći da vas ne dosađujem jer već sam sebe izludio pišući ovo). Zaključak je ovaj: televizija više nije popularna kao prije zbog toga što su je zamijenili njeni mršaviji potomci. Evo (baš kad ste mislili da je kraj), ako vas zanima, (nije bitno zanima li vas morate ovo slušati) radiju je trebalo 50 godina da zavlada svijetom, televiziji 30 godina, kompjutorima 10, a pametnim mobitelima samo dvije (sad je kraj).

Nikolas Nad, 7.b

Laura Nikolanci, 8.b

Sergio Salvador, 5.a

Josip Žunić, 8.c

Moja prava – zabadava

Toga jutra tata je morao nekamo otići, nešto obaviti. Mama, kao i uvijek – na posao. Ja sam ostao sam posao zadaće i učio. Kad sam sve završio, pospremio sam sav svoj nered, rasporedio knjige, čak sam i ručak podgrijao i pojeo, da mi ostane više vremena za odmor.

Kada se tata vratio, rekao sam mu što sam sve uradio. Očekivao sam da će me pohvaliti i sam mi reći da se idem malo poigrati prije odlaska u školu. Ali ne!

Moj tata je zaključio da još imam vremena za učenje i poslao me u sobu. Ljut i razočaran, otišao sam u sobu i pitao se kakva to prava imamo mi djeca. Očito jedno i jedino – da uvijek i bez pogovora slušamo svoje roditelje. Kažu da imam pravo na obrazovanje. U mojoj kući to je postala dužnost. Učiti stalno i bez odmora! Baš super, očito prava imaju samo odrasli. Znam ja dobro svoja prava: slušaj, šuti, uči! Kao što rekoh: „Moja prava zabadava!“

Miro Vito Markulin, 4.c

Prava i obaveze

Jedne sunčane nedjelje htjela sam izaći vani igrati se s prijateljicama jer – na to imam pravo!

Mama me je pitala jesam li pospremila sobu. Gadno sam se uzvrpoljila, na što je mama otišla u sobu provjeriti. Imala je što vidjeti. Soba je izgledala kao da je u njoj eksplodirala bomba. Naravno, mama je bila ljuta, a ja znam da je onda najbolje držati jezik za zubima. Zato sam šutke promatrala kako ljutito posprema moje stvari i prigovara zbog moje neurednosti. Znala sam da će mama brzo dovesti sobu u red i da će je ljutnja brzo proći. Ja sam samo mudro šutjela da je dodatno ne naljutim nekim svojim komentarom. Tako je i bilo. Kad je mama pospremila cijelu sobu, rekla je da prvo trebam izvršiti svoje obveze, a onda se mogu ići igrati. Odgovorila sam joj da sada znam i upitala je mogu li sada ići vani.

„Ali moraš još macama promijeniti vodu, nisi počistila pijesak... i trebala si... Ma dobro, izlazi vani!“ Ljutito je odgovorila mama.

Naravno, nije mi morala dva puta reći, izjurila sam vani, prije nego li se predomisli.

Moj savjet vam je, kad se roditelji naljute, pustite ih malo... ništa ne komentirajte. Mi ćemo isto ostvariti svoja prava, samo malo kasnije.

Ramona Fistanić, 4.c

Ante Lisica, 5.b

Tonka Butorac, 7.c

Marta Ercegović, 4.c

Pravo na jednakost

Svakodnevno se susrećemo s predrasudama. Svatko od nas to radi, jer najlakše nam je suditi ljude po izgledu. Koliko puta ste šetali ulicom, parkom ili rivom i ugledali nekoga te odmah donijeli neko mišljenje o nekoj osobi.

Dok šetamo, ugledamo neku zgodnu curu lijepe kose i odjeće te odmah pomislimo kako je ta osoba bogata i umišljena, da dobije sve što hoće i da je razmažena. Ali zapravo, ta je osoba možda siromašna, možda još uvijek živi s roditeljima jer se ne može skrbiti sama za sebe, možda ima lijepu kosu jer je dan prije otišla kod frizera i posudila odjeću od prijateljice. Možda je bila sretna jer je išla na razgovor za posao i mislila da će napokon moći brinuti sama za sebe.

Svijet bi bio puno bolji da ljudi nemaju predrasude i da mogu živjeti u svijetu jednaki, bez obzira na svoje različitosti.

Mislim da je suditi ljude po izgledu, ocjenama, vjeri ili boji kože loše jer nikad ne znamo kakva je tko osoba, što je sve doživjela i kroz što trenutno prolazi. Svatko nosi svoju priču i svakoga trebamo prvo cijiniti pa onda ocijeniti.

Petra Budić-Leto, 5.c

Put do zvijezda

Počeo sam maštati o budućnosti sa svojih 6 godina. Sa 7 godina krenuo sam u 1. razred. Mama mi je rekla da ako želim ostvariti svoje snove moram marljivo učiti. Njene sam riječi shvatio vrlo ozbiljno. Trudim se, učim i na taj način sam svaki dan korak bliže svome cilju. Vjerujem da ja to mogu i ništa me neće u tome zaustaviti. To što sanjam vidjet ćete kad odrastem jer ja ću svoj cilj ostvariti, samo me gledajte!

Karlo Sinovčić, 4.c

Lara Žaja, 1.a

Osmijeh kao lijek

Osmijeh je, kako kažu, lijek za sve! Kad malo bolje razmislim, ima u tome i istine! Kad se nasmijem tužnome prijatelju, sve je odmah bolje i svijet nije tako crn. Kad se roditelji vraćaju s lošeg dana na poslu, vide moj osmijeh i u sekundi sve zaborave! Ozlijeđen prijatelj uz moj osmijeh stisne zube i nastoji uživati u ostatku dana. A ja? Ja se osjećam najbolje na svijetu jer znam da su svi oko mene, uz moj osmijeh, sretni i zadovoljni. Ja sam tada sretna jer znam da sam nekoga oraspoločila i pokazala mu da mora krenuti dalje! Sretna sam zato što sam i ja dobila osmijeh natrag i zato što znam da je drugima bolje i lakše u teškim trenucima s mojim osmijehom. Osmijeh se treba darovati svakome, zato se bacimo na posao šireći sreću!

Lara Mijić, 4.c

Da sam pjesma

Da sam pjesma
utješio bih mnoga rasplakana lica
i obrisao sve suze.
Rukama bih čvrsto povezao sve ljude
u krug sreće, prijateljstva.

Da sam pjesma
slavio bih ljubav
i donosio je kao cvijet na sva vrata.
Protjerao bih mržnju; učinio da nema rata.

Da sam pjesma nadahnuo bih mnoge.

Lovre Gujinović, 7.a

Rina Bojanić, 3.b

Marija Budić Leto, 6.a

Mjesec

Jednom davno, dok su još zmajevi hodali Zemljom, izlegao se jedan mali zmaj Mjesečar. Bio je crvene boje, tamnih očiju i širokih krila. Kada je odrastao, svi su ga se bojali jer je bio najveće stvorenje na Zemlji. Ali jednoga dana ga je Drogon, zao zmaj iz kraljevstva mraka, poželio ubiti kako bi on bio najveći i kako bi ga se svi bojali.

Drogon je uzletio i napao Mjesečara. Njegova majka to je vidjela pa je krenula pomoći svome sinu. Vodila se žestoka bitka, ali je Drogon na kraju poražen. Mjesečar se izvio u visine i počeo rigati vatru pokazujući svoju snagu, no tada je vidio kako je njegova majka ozlijeđena zbog Drogonova napada. Bila je još živa pa joj je Mjesečar krenuo u pomoć. Tada se dignuo veliki val i progutao majku. Mjesečar se od tuge i ljutnje digao u nebesa i rikao. Digao se sve do svemira. Okružio je Zemlju i tada izlegao jaje koje će štititi svakoga od velikih valova. Jaje je nazvao Mjesec. Kada je doba zmajeva završilo, Mjesečar je završio s njime. Mjesec još i danas štiti ljude od velike plime, no mali se zmaj u njemu pokušava izleći. Kada pokuša razbiti ljusku, nastaju tsunamiji. Mali zmaj još uvijek leži u Mjesecu čekajući pravi trenutak da se izlegne.

Roko Lucić, 7.a

Marita Kedžo, 3.b

Jakov Botteri, 7.c

Iva Oreč, 4.b

„Podaj se pjanom vjetru života“

Život nije vječan, tu nema dvojbe i strašna je zamisao kad shvatimo kako jednoga dana nećemo biti ovdje na Zemlji. Mnogi ljudi nalaze strah u tome i zato žele što brže pronaći neki smisao za život. Žele ga provesti na najbolji mogući način: žele imati luksuzni kuću, zgodnu ženu ili muža, najbolje plaćen posao... Ali opet, uza sve to, još uvijek nemaju taj osjećaj istinske sreće. Zašto?

Kako bismo u životu mogli uživati, moramo shvatiti kako trebamo upoznati sebe, da – sebe. Zapitajte se: tko ste vi? Sad zamislite sebe negdje u budućnosti. Gdje živite? Koji je vaš posao? Koliko imate djece? I sad... Sve to odbacite, zaboravite. Život ne može biti planiran, nikada! Život je spontan jer mi ne možemo znati što će on sve baciti pred nas. Ljudi se boje jer život često može biti okrutan, ali jedino je takav ako ga gledamo upravo na taj način. Istina je, strašan je kad saznamo kako smo izgubili neku voljenu osobu, kako nismo dobili taj naš posao iz snova, ali to nije razlog za strah. To nije razlog za odustati! Iza svake velike, strašne oluje uvijek će se pojaviti obasjana, šarena duga i tako je sa životom, sa srećom. Mi ne možemo osjećati sreću ako ne okusimo prvo bol i tugu. Mi ne možemo znati razlog života, sebe, ako ne upoznamo i loše i dobre strane svijeta. Naš cijeli život je na kraju građen kao jedna velika hrpa nasumičnih događaja i u tome je ljepota. Bez obzira na sve loše što se dogodi, mi bismo kako ćemo reagirati. Mi bismo hoćemo li biti tužni i očajni za ostatak cijelog našeg života ili ćemo prebroditi tu oluju i nastaviti ne obazirući se na sve ostalo što se može dogoditi.

Na kraju, sve što vam mogu reći jest da se ne bojite. Opustite se u rukama života i znajte da ćete bez obzira na sve loše što vam se može dogoditi, upoznat sebe, naći ćete svrhu u svome životu. I kad vas život ispusti iz ruku i dodete do vaše zadnje stanice, ne budite tužni, budite ponosni na sve što ste postigli, budite veseli jer ste pronašli svoj razlog za život, razlog u kojem ste našli neiscrpnog izvor sreće i ljubavi.

Duje Perković, 8.b

“Cesta čeka pred kućom nestrpljivo”

Uvijek slijedi svoje snove. Ta rečenica mi se već dvije godine bez prestanka mota po glavi. Nikad nisam o snovima razmišljala toliko koliko o njima razmišljam sada. Nikad nisam stremila nekim visinama i ciljevima. Nisam se dovoljno trudila da bih ih dostigla.

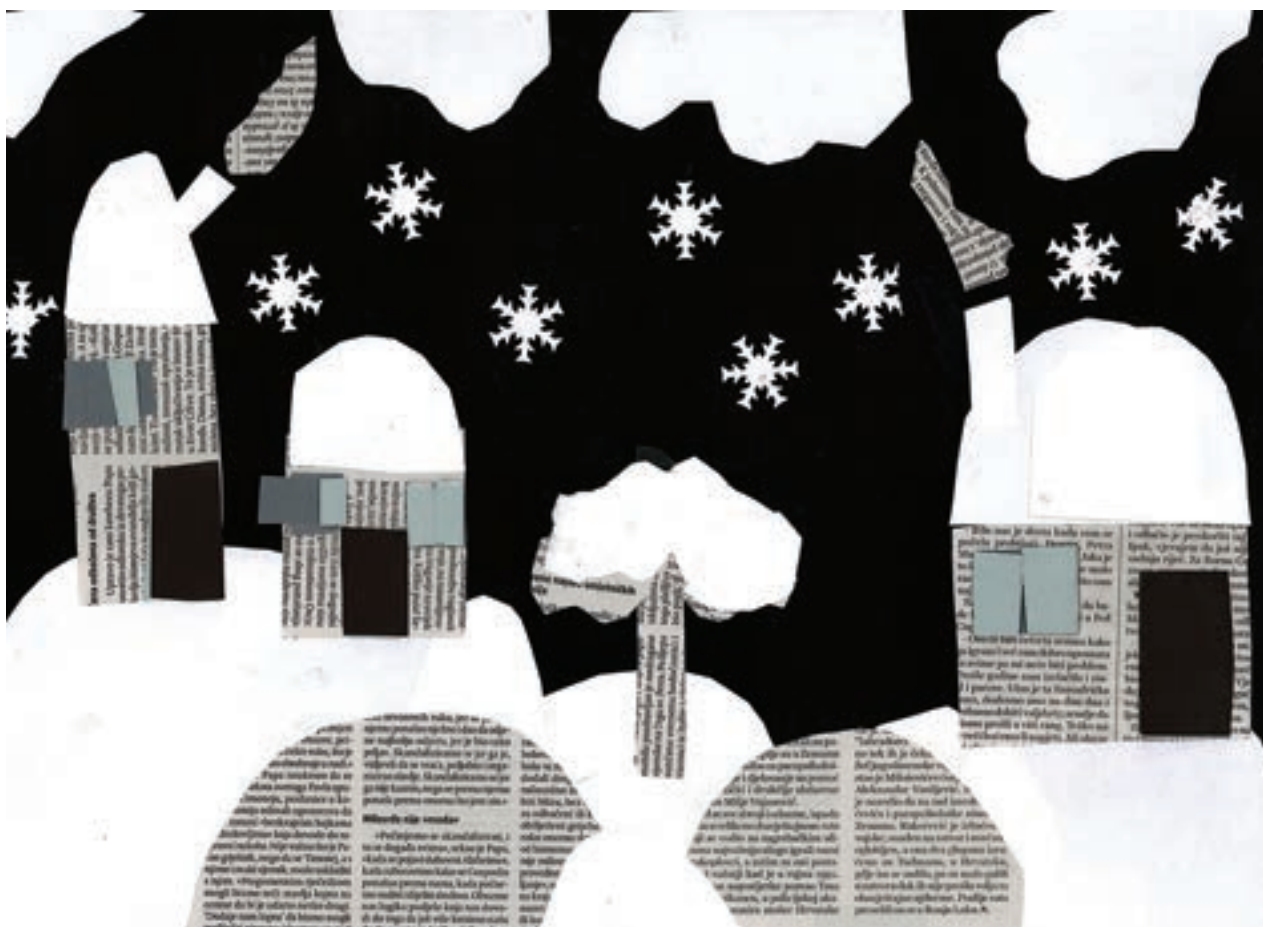
Otkrila sam koliko je bitno vjerovati u sebe i raditi ono što volim. Odlučila sam da ću se, bez obzira na težinu posla koji moram odraditi, truditi koliko god mogu da bih dostigla svoje ciljeve. Još od malih nogu ljudi su me uvijek odbijali iz puno različitih razloga. Uvijek bih se osjećala poniženo zbog komentara koje su ljudi ostavljali na moj izgled. No, ubrzo sam počela sve više vjerovati u sebe, nije me bilo briga što drugi misle o meni, jednostavno sam se sve bolje osjećala u vlastitoj koži. Jednom me jedna mudra osoba naučila da život nije uvijek lijep, da će uvijek postojati ljudi kojima se neću svidjeti ili neki razlozi zbog kojih ću se osjećati slabijom ili nedovoljno dobrom. Naučila me da upravo u tim trenucima trebam vjerovati u sebe i kroz te trenutke prolaziti snažno i s ponosom. Ta mudra osoba je moja mama koja me oduvijek podupirala i inspirirala da idem dalje. Nakon što sam shvatila njenu poruku, odlučila sam krenuti na put niz cestu koja me već dugo i nestrpljivo čekala. Danas moje putovanje napreduje odlučno; imam zacrtan cilj i stremim visinama. Odlučila sam u koju srednju školu želim ići, na koji fakultet želim ići da bih na kraju postala ono što sam oduvijek željela biti. Više se ne obazirem na tuđe mišljenje, pratim svoje srce i snove i prihvaćam sve što mi život nudi. Prošlost sam ostavila iza sebe i okrenula novu stranicu. Započela sam novo poglavlje.

Mogu reći da me ova cesta još uvijek vodi istim, pravim putom. Ako i vi želite dosegnuti neki životni cilj, za što ugodnije putovanje tom cestom, predlažem vam da se ne obazirete na negativno, već fokusirate na sve ono pozitivno u životu i zapamtite – sve je moguće ako vjerujete u sebe. Sretan put!

Nika Valčić, 8.b

Lara Jakovina, 4.c

Josipa Franetović, 3.c

Antonija Pletikosić, 4.a

Renco Lujčić, 1.a

Rafaela Vučica, 1.b

Jakov Tralić, 4.b

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC
BROJ 5 – GODINA 2017.